

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ, ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ & ΑΓΙΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ, St Albans.

22 Marsden Crescent, St Albans

9367 2860

π. Δημοσθένης Νικολάου 0421704806

www.stparaskevi.org.au frdemos@stparaskevi.org.au

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΑΡΤΙΟΥ 2019

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΑΡΤΙΟΥ 2019

- ΣΑΒΒΑΤΟ 2^α ΜΑΡΤΙΟΥ **ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ**, Όρθρος και Θεία Λειτουργία και Μνημόσυνα τεθνεώτων, 7.30-10.30πμ
- ΚΥΡΙΑΚΗ 3^η ΜΑΡΤΙΟΥ **ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ**, Όρθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-11.00πμ
- ΔΕΥΤΕΡΑ 4^η ΜΑΡΤΙΟΥ **ΑΓ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΙΤΟΥ**, Όρθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-9.30πμ
- ΣΑΒΒΑΤΟ 9^η ΜΑΡΤΙΟΥ **ΤΩΝ ΕΝ ΣΕΒΑΣΤΕΙΑ 40 ΜΑΡΤΥΡΩΝ**, Όρθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-10.00πμ
- ΚΥΡΙΑΚΗ 10^η ΜΑΡΤΙΟΥ **ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ**, Όρθρος και Θεία Λειτουργία Ιερουργούντος του Θεοφ. Επισκόπου Δερβής κ. Ιεζεκιήλ. 7.30-11.00πμ

Από την Δευτέρα 11^η Μαρτίου αρχίζει η Νηστεία της Αγίας Τεσσαρακοστής,

Κάθε Δευτέρα, Τρίτη και Πέμπτη το Μέγα Απόδειπνο από 5-6μμ

ΤΕΤΑΡΤΗ 13^η ΜΑΡΤΙΟΥ - Βράδυ, Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 7.00-9.00 μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15^α ΜΑΡΤΙΟΥ – πρωί: Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 8.00-10.00πμ

Βράδυ: Α΄ Χαιρετισμοί της Θεοτόκου 7.00-8.00 μμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 16^η ΜΑΡΤΙΟΥ **Δια κολλύβου θαύματος Αγ. Θεοδώρου**, Όρθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-10.00πμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 17^η ΜΑΡΤΙΟΥ - **Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ, Της Ορθοδοξίας** Όρθρος και Θεία Λειτουργία και Λητανεία των Αγίων εικόνων, 7.30-11.00 πμ

ΤΕΤΑΡΤΗ 20^η ΜΑΡΤΙΟΥ - **Βράδυ**, Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 7.00-9.00 μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22^η ΜΑΡΤΙΟΥ - **πρωί**: Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 8.00-10.00πμ

Βράδυ: Β΄ Χαιρετισμοί της Θεοτόκου 7.00-8.00 μμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 24^η ΜΑΡΤΙΟΥ - **Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Αγ. Γρηγορίου Παλαμά)**, Όρθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-11.00 πμ

ΔΕΥΤΕΡΑ 25^η ΜΑΡΤΙΟΥ - **Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ**, Όρθρος και Θεία Λειτουργία, **7.30-10.30πμ**

ΤΕΤΑΡΤΗ 27^η ΜΑΡΤΙΟΥ - Βράδυ, Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 7.00-9.00 μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29^η ΜΑΡΤΙΟΥ - πρωί: Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 8.00-10.00πμ

Βράδυ: Γ΄ Χαιρετισμοί της Θεοτόκου 7.00-8.00 μμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 31^η ΜΑΡΤΙΟΥ **Της Σταυροπροσκυνησεως, Γ Νηστειων**, Όρθρος και Θεία Λειτουργία και λειτανεία Τιμίου Σταυρού 7.30-11.00πμ

Ο Άγιος Παΐσιος για τον αγώνα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής

-Γέροντα, πῶς θά μπορέσω τὴν Σαρακοστή νὰ ἀγωνισθῶ περισσότερο στὴν ἐγκράτεια;

-Οἱ κοσμικοὶ τώρα τὴν Σαρακοστή προσέχουν κατὰ κάποιον τρόπο τὴν ἐγκράτεια, ἐνῶ ἐμεῖς οἱ μοναχοὶ πάντα πρέπει νὰ προσέχουμε. Τὸ κυριώτερο ὅμως ποὺ πρέπει νὰ προσέξει κανεὶς εἶναι τὰ ψυχικὰ πάθη καὶ μετὰ τὰ σωματικά. Γιατί, ἂν δώσει προτεραιότητα στὴ σωματικὴ ἄσκηση καὶ δὲν κάνει ἀγώνα, γιὰ νὰ ξεριζωθοῦν τὰ ψυχικὰ πάθη, τίποτε δὲν κάνει.

Πῆγε μία φορὰ σὲ ἓνα μοναστήρι ἓνας λαϊκὸς στὴν ἀρχὴ τῆς Σαρακοστῆς καὶ κάποιος μοναχὸς τοῦ φέρθηκε ἀπότομα, σκληρά. Ἐκεῖνος ὅμως ὁ καημένος εἶχε καλὸ λογισμό καὶ τὸν δικαιολόγησε. Ἦρθε μετὰ καὶ μοῦ εἶπε: «Δὲν τὸν παρεξηγῶ, Πάτερ. Ἦταν βλέπεις ἀπὸ τὸ τριημέρι!». Ἄν τὸ τριημέρι ποὺ ἔκανε ἦταν πνευματικὸ θὰ εἶχε μία γλυκύτητα πνευματικὴ καὶ θὰ μιλοῦσε στὸν ἄλλο μὲ λίγη καλοσύνη. Ἄλλὰ αὐτὸς ζόριζε ἐγωϊστικὰ τὸν ἑαυτό του νὰ κάνει Τριήμερο, καὶ γι' αὐτὸ ὅλα τοῦ ἔφταιγαν.

-Γέροντα, τί νὰ σκέφτομαι τὴν Σαρακοστή;

-Τὸ Πάθος, τὴν θυσία τοῦ Χριστοῦ νὰ σκέφτεσαι. Ἄν καὶ ἐμεῖς οἱ μοναχοὶ πρέπει συνέχεια νὰ ζοῦμε τὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ, γιατί μᾶς βοηθοῦν σ' αὐτὸ κάθε μέρα τὰ διάφορα τροπάρια, ὅλες οἱ Ἀκολουθίες.

Τὴν Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ μᾶς δίνεται ἡ μεγαλύτερη εὐκαιρία γιὰ νὰ ἀγωνισθοῦμε καὶ νὰ συμμετέχουμε ἐντονότερα στὸ σωτήριο Πάθος τοῦ Κυρίου μας, μὲ μετάνοια καὶ μὲ μετάνοιες, μὲ ἐκκοπὴ τῶν παθῶν καὶ μὲ ἐλάττωση τῶν τροφῶν, ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό.

Ἐάν ἀξιοποιήσουμε, ὅσο μπορούμε, τὸ πνευματικὸ αὐτὸ στάδιο μὲ τις πολλές προϋποθέσεις καὶ δυνατότητες ποὺ μᾶς δίνονται, γιὰ νὰ πλησιάσουμε περισσότερο στὸν Ἐσταυρωμένο Χριστό, γιὰ νὰ βοηθηθοῦμε ἀπὸ Αὐτὸν καὶ νὰ χαροῦμε τὴν Ἁγία Ἀνάσταση ἀλλοιωμένοι πνευματικά, ἀφοῦ θὰ ἔχουμε ζήσει πνευματικότερα τὴν Μεγάλη Σαρακοστή.

Εὔχομαι καλὴ δύναμη τὴν Μεγάλη Τεσσαρακοστή, γιὰ νὰ ἀνεβεῖτε στὸν Γολγοθὰ κοντὰ στὸν Χριστό, μαζί μὲ τὴν Παναγία καὶ τὸν Προστάτη σας Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, γιὰ νὰ συμμετάσχετε στὸ φρικτὸ Πάθος τοῦ Κυρίου μας. Ἀμήν.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, Λόγοι ΣΤ', «Περὶ Προσευχῆς», ἐκδόσεις Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον «Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης 2012, σελ. 199-200.

Μεγάλη Τεσσαρακοστή: Όχι μιζέρια και κατήφεια, αλλά μετάνοια!

Θα εισέλθουμε και φέτος στην Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή, στην κατεξοχήν χρονική περίοδο που η Εκκλησία μας, μας προτρέπει να ασκηθούμε ακόμα περισσότερο δια της νηστείας, της προσευχής, της μετανοίας, των κατανυκτικών και πολύωρων ακολουθιών για να ξεφύγουμε από τα δίκτυα της λήθης και της μετριότητας, από την φυλακή των παθών και της αμαρτίας. Μας καλεί λοιπόν η Εκκλησία μας να ζήσουμε αυτή την περίοδο με αυστηρή νηστεία και νίψη θέλοντας να μας προετοιμάσει καλύτερα όχι μόνο για την μεγάλη εβδομάδα ή την Ανάσταση του Χριστού μας αλλά θέλει η Εκκλησία να μας οδηγήσει στην προσωπική μας Ανάσταση και Μεταμόρφωσή μας εν Αγίω Πνεύματι.

Εκεί αποσκοπούν όλα αυτά αδελφοί μου... Ότι κάνουμε, όποια προσπάθεια και θυσία κάνουμε για την αγάπη του Χριστού μας την κάνουμε τελικά... για εμάς. Η θυσία που προσφέρουμε στον Θεό μας, πριν προλάβει καλά καλά να πάει στον προορισμό της, ο Κύριος την γυρνά πίσω σε εμάς σαν ευλογία, δύναμη και παρηγορία.

Ακούμε πολλές φορές ότι η περίοδος αυτή είναι μία πένθιμη περίοδος, νομίζω όμως ότι πολλές φορές παρεξηγούμε αυτήν την έννοια του πένθους μέσα στην Ορθόδοξη ασκητική Παράδοση. Και αυτή ακριβώς η παρεξήγηση νομίζω ότι έχει κάνει αρκετούς βαπτισμένους χριστιανούς να φύγουν και να αναζητήσουν αλλού την ευτυχία τους.

Η Ορθόδοξη λοιπόν Εκκλησία δεν μας προτείνει έναν τρόπο ζωής που κυριαρχούν: η κατήφεια, η σοβαροφάνεια, η αυστηρότητα, η μιζέρια, οι απαγορεύσεις ή αν θέλετε ο φόβος και ο τρόμος που κάποιοι νομίζοντας ότι θα κάνουν «καλό» τα προβάλουν όλα αυτά ειδικότερα στους νέους ανθρώπους δυσφημίζοντας δυστυχώς και αλλοιώνοντας το ασκητικό πνεύμα των πατέρων της Εκκλησίας μας.

Μέσα στο Ορθόδοξο πνεύμα αδελφοί μου κυριαρχεί η αγάπη όχι όμως χωρίς διάκριση, η ελευθερία όχι όμως η ασυδοσία, η οικονομία όχι όμως η ισοπέδωση.

Το πένθος λοιπόν μέσα στην Εκκλησία είναι χαροποιών, διότι ο πιστός δεν μένει στην πτώση, δεν μένει στο πάθος και στην σταύρωση αλλά ατενίζει αισιόδοξα την ζωοποιό Ανάσταση. Ο ορθόδοξος χριστιανός είναι (θα πρέπει τουλάχιστον να είναι) χαρούμενος και ας έχει στην πλάτη του τον προσωπικό του σταυρό. Ο πιστός άνθρωπος ζει εν μετάνοια αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ζει

μέσα στην μιζέρια και την κατήφεια, αλλά αντιθέτως επειδή ζει εν μετανοία είναι χαρούμενος πενθώντας μεν για τις αμαρτίες και τα λάθη του αλλά ευτυχής διότι έχει για Κύριό του όχι κάποιον που απλά έχει αγάπη αλλά είναι Αγάπη, κάποιον που όχι μόνο συγχωρεί όποιον προστρέξει σε Αυτόν αλλά του φορά και την στολή την πρώτη και τον εισάγει μέσα στην βασιλεία Του. Θα πρέπει να καταλάβουμε ότι εκείνο που ζητάει από εμάς η Εκκλησία να κάνουμε την μεγάλη τεσσαρακοστή είναι να εμπλουτίσουμε τον πνευματικό και διανοητικό εσωτερικό κόσμο μας, να μελετήσουμε και να στοχασθούμε πάνω σε ότι μπορεί να μας βοηθήσει να ανακαλύψουμε αυτόν τον εσωτερικό κόσμο και τις χαρές του, να γευτούμε και εμείς αυτό το εσωτερικό κάλλος που έζησαν όλοι οι άγιοί μας δια της ασκήσεως. Αυτή λοιπόν την χαρά, από την αληθινή κλήση του ανθρώπου που εκπληρώνεται εσωτερικά και όχι εξωτερικά, ο σύγχρονος θορυβώδης κόσμος μας δεν μας προσφέρει σήμερα ούτε καν μία μικρή γεύση. Όμως χωρίς αυτήν την αντίληψη της Σαρακοστής σαν δηλαδή ενός ταξιδιού που πρέπει να κάνουμε μέσα στο βάθος του είναι μας και να ανακαλύψουμε τελικά ποιοι είμαστε και που πάμε, η Σαρακοστή και ολόκληρη η ζωή μας χάνουν το νόημά τους". *

Μας βάζει η Εκκλησία μας λοιπόν αυτή την περίοδο να «ψαχτούμε» υπαρξιακά, να βρούμε νόημα στην δουλεία μας, στις προσωπικές μας σχέσεις, νόημα στην φιλία, νόημα στις ευθύνες μας και υποχρεώσεις μας.

Με το να στερηθούμε κάποια πράγματα, και διά του πένθους, με το να μειώσουμε τις ψυχαγωγίες μας, την τροφή μας, τις συζητήσεις, τις επιπόλαιες κοινωνικότητες, ανακαλύπτουμε την τελική, την πραγματική αξία των ανθρώπινων σχέσεων, της ανθρώπινης εργασίας, της τέχνης, της επιστήμης... Και τα ξαναβρίσκουμε όλα αυτά ακριβώς γιατί ξαναβρίσκουμε τον ίδιο το Θεό, γιατί ξαναγυρίζουμε σ' Αυτόν και πλέον δι' Αυτού βιώνουμε όλα όσα Εκείνος μας έδωσε μέσα από την τέλεια αγάπη και το έλεος του.

Έτσι λοιπόν αδελφοί μου ας προσπαθήσουμε και εμείς ακόμα περισσότερο, με φιλότιμο, με ειλικρίνεια, με χαρά και όχι γογγύζοντας, να συνεχίσουμε τον πνευματικό μας αγώνα μέσα στο στάδιο της περιόδου αυτής ώστε να γίνουν αυτές οι μέρες η αιτία για να ζήσουμε πλέον με χαρά όχι όμως μόνο τον υπόλοιπο χρόνο της επίγειας ζωής μας αλλά να ζήσουμε ευτυχείς και μέσα στην αιώνια μακαριότητα κοντά στον Χριστό μας.

Καλή Σαρακοστή...καλό αγώνα.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

* π. Αλέξανδρος Σμέμαν

Σύντομο σχόλιο στην Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή

Ιάσονος Ιεροδ.

Οι περισσότεροι από εμάς, όταν γίνεται λόγος για την Μ. Τεσσαρακοστή, φέρνουμε στο νου μας ένα σωρό απαγορεύσεις, οι οποίες έχουν να κάνουν κυρίως με την διατροφή και με ό, τι μας κάνει να είμαστε χαρούμενοι. Σκεφτόμαστε ένα κατάστιχο κανόνων, οι οποίοι θα μας συνοδεύσουν ως το Πάσχα. Άλλοι λένε ότι η τήρηση των κανόνων αυτών αποτελεί την αναγκαιότητα για την συμμετοχή μας στην μεγάλη εορτή του Πάσχα ενώ δε λείπουν οι περιπτώσεις αδελφών μας, οι οποίοι θα βαδίσουν το δρόμο της Μ. Τεσσαρακοστής σεβόμενοι τα έθιμα της Εκκλησίας και του τόπου μας ή κάποιων άλλων που θα τηρήσουν απαρασάλευτα τους διατροφικούς κανόνες με στόχο την απώλεια βάρους.

Ο καθένας, λοιπόν, και δεδομένου ότι συχνά η κατήχηση λείπει, σ' ένα κοινό έργο θα εισέλθει επίσης συχνά για τους δικούς του λόγους. Στο κοινό για όλους τους πιστούς αγώνα, τον οποίον η Εκκλησία μας προτάσσει, ο καθένας "έχει τους λόγους του". Λόγοι οι οποίοι είναι προσωπικοί, ωστόσο λόγοι παραμένουν. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο Χριστός μεταμορφώνει τα πάντα μας, μέχρι και τις κακίες και τις πτώσεις μας, ώστε να μας αφυπνίσει για να συναντηθούμε μαζί Του. Οπότε, οι προσωπικοί λόγοι του καθένα από εμάς δεν είναι αμελητέοι. Το σφάλμα ωστόσο είναι να εμμένουμε σε αυτούς, άρα και στον εγωισμό μας και να μην αφήνουμε τον Χριστό να τους μεταμορφώσει, να μεταμορφωθούν δηλαδή μέσα στην Εκκλησία.

Αν παραμένει ο καθένας "κολλημένος" στους προσωπικούς του λόγους είναι ακριβώς σαν να βρίσκεται σε μια πισίνα κολύμβησης και αδυνατεί να κάνει βούτια μες το νερό. Έχει την επιθυμία να κολυμπήσει. Κοιτά το νερό και αυτό τον θέλγει, ωστόσο παραμένει πάνω στον βατήρα και εν τέλει δεν κάνει την αποφασιστική βουτιά. Σημασία έχει να συνειδητοποιήσουμε την αναγκαιότητα της βουτιάς και να αφήσουμε κατά μέρος ό, τι μας περιορίζει στον εαυτό μας και τις επιλογές του.

Ας κοιτάξουμε τις ακολουθίες της Εκκλησίας μας τις ημέρες αυτές: "μεθ' ήμῶν ὁ Θεός" και "Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ημάς". Αν δεν επαναπροσδιορίσουμε τον εαυτό μας ως μέλος εκ μέρους του ίδιου του Χριστού, ως μέλη του Σώματός Του, ως οικογένεια, η οποία ποθεί την κοινή για όλους και ουράνια πατρίδα, την οποία ο Κύριος μας υποσχέθηκε, τότε δεν θα μπορέσουμε να

κολυμπήσουμε στα όντως πνευματικά νερά της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Ο στόχος της νηστείας είναι πάνω απ' όλα το άφημα της ανάγκης και των μεριμνών, οι οποίες μας στερούν το Πρόσωπο του αδελφού μας. Ο στόχος της νηστείας είναι, εκτός από το φαγητό, να περιορίσουμε το οτιδήποτε μας περιορίζει την αγάπη και χτίζει τοίχους απέναντι στον άλλον, στον οποιοδήποτε άλλον. Ο στόχος της νηστείας, επίσης, είναι να διδαχθούμε από αυτήν και τον αγώνα, ο οποίος από την Εκκλησία προτείνεται, ούτως ώστε ολόκληρη η ζωή μας να μεταμορφώνεται στο αγαθό εκείνο στάδιο απώθησης των αναγκών και συνάντησης με τον αδελφό μας.

Όπως άλλωστε συγχωρούμε, δηλαδή δίνουμε χώρο στον άλλον, και τούτο βλέποντας ο Θεός μας συγχωρεί, έτσι και η προσευχή μας σαν θυμίαμα στον Θεό θα φτάνει, όταν αυτή περνά από τα χείλη των παιδιών Του, που άφησαν κατά μέρος ό, τι τους χωρίζει, πάταξαν την οδό των αναγκών, αντικαθιστώντας αυτήν με την μία και μοναδική ανάγκη της αληθινής κοινωνίας με τον Θεό, η οποία περνά από την αληθινή κοινωνία με τους αδελφούς μας.